

[Bomholt.]

for saa vidt interessant at erindre, at de to egentlige Modstandere var det ærede Medlem Hr. Pürschel og det ærede Medlem Hr. Elmquist, idet den førstnævnte var Modstander af Dødsstraffen, den sidstnævnte Tilhænger. 45 Medlemmer her i Folketinget stemte for Dødsstraffen som Strafmulighed, idet dog selv disse Medlemmer ikke ønskede at gøre Straffen obligatorisk, 90 Medlemmer, altsaa et dobbelt saa stort Antal, stemte imod, og Tallene i Landstinget var, som Justitsministeren har nævnt, omtrent de samme: 26 og 42. Blandt de ærede Medlemmer her i Salen, der stemte mod Dødsstraffens Opretholdelse, var for Partiet Venstre de ærede Medlemmer Hr. Vagn Bro, Christensen (Høng), altsaa Partiets Jurister, Niels Neergaard, Moltesen, I. A. Hansen, Svend Nielsen, C. O. Pedersen, Tange, Duborg og Himmelstrup; for Det konservative Folkeparti: de ærede Medlemmer Larsen-Badse, Pürschel og C. J. F. Sven. Problemet er saaledes ikke af partimæssig Karakter; der har hist og her været en Tilbøjelighed til at opstille Problemet paa en partimæssig Linie, og jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Kristen Amby i den Tale, han nu holdt, gav Udtryk for noget lignende. Det lader sig imidlertid ikke gøre. Den Problemstilling, vi havde i 1930, har vi ogsaa i Dag. De egentlige Modstandere er fortsat de Herrer Pürschel og Elmquist, der om kort Tid i Radioen vil diskutere Spørgsmaalet.

Oprindelsen til det Røre, der hos visse Avislæsere har været om Problemet Dødsstraf, er en Række Mord, der fandt Sted omtrent paa samme Tid, i Slutningen af 1934. Det er en almindelig Iagttagelse, at Mord forekommer i Serier, og det er forstaaeligt, at Befolkningen i de Tilfælde opskræmmes. En saglig Redegørelse viser imidlertid, at der ikke kan iagttages nogen Stigning i Antallet af de Begivenheder, der kan sammenfattes under Betegnelsen Mord og Drab. Jeg paaviste forleden Dag, at Antallet af Mord og Drab i 1934 var nøjagtigt det samme som i 1926, nemlig 9, og at set paa Baggrund af Befolkningstilvæksten er der ikke Tale om nogen Vækst i Forbrydelsernes Antal. Dette Argument, som jeg regner for et tungt vejende Argument, et Argument af Betydning, er ikke blevet modsagt med eet eneste Ord. Danmark er det Land i Norden, der procentvis har det færreste Antal Mord og Drab, og sammenligner man Danmark med en Række Stater, ogsaa de Stater, der har Dødsstraf, ligger Tallet meget lavt. Saadan

som Menneskematerialet er, kan det vel desværre ikke ventes, at Tallet gaar ned til 0. Man kunde tværtimod vente, at der i disse Kriseaar med deres økonomiske Vanskeligheder og nervøse Mentalitet vilde indtræffe flere Ulykker, end sket er. Naar Antallet af Selvmord i betænkelig Grad nærmer sig Tallet 1 000 pr. Aar, gennemsnitlig 2 Selvmord pr. Dag, og naar Antallet af Dødsfald som Følge af ulykkelig Hændelse er sprunget højt op over Tallet 1 000, mere end 3 Dødsfald gennemsnitlig pr. Dag, kunde man vente at finde en mere opskræmmende Statistik vedrørende Drab og Drabsforsøg. Jeg vil endnu en Gang understrege, at en Argumentation maa tage sit Udgangspunkt i Erkendelse af, at der ikke er Tale om en opadgaende Kurve paa dette Omraade.

Hvad angaar selve Dødsstraffen, er der fremsat meget afvigende Anskuelser, og det vil være naturligt først at omtale de to Yderstandpunkter. Den ene Opfattelse gaar ud paa, at Mennesker aldrig bør udlette et andet Menneskes Liv, hverken i Krig eller gennem individuel Domfældelse. Det Synspunkt er navnlig kendt i forskellige religiøse Retninger inden for den protestantiske Kirke. Det almindelige Motiv for de Mennesker er vistnok, at det store Bud om Kærlighed og Godhed ikke har nogen Grænse. Jeg kan vist tolke Opfattelsen saaledes: Kærligheden indeholder en indre Forpligtelse, der er ubetinget og alt omfattende og altsaa ikke kan begrænses af Familien, Slægten eller Nationen, af personlig Lykke eller Ulykke. Den Kristne, der har gjort Godheden til højeste Norm, vil værne om ethvert Kim til Forbedring og Oprejsning, saaledes som det paradoksalt er udtrykt i Ordene: Elsk jeres Fjender. Man vil sætte Tilgivelse højere end Gengældelse, Godhed højere end Hævn og vil prøve, om ikke den sidste svage Mulighed i den mest forhærdede Forbryder er Vejen til Livet, og jeg tror ikke, at nogen Dialektik vil kunne bringe de Mennesker til at reagere anderledes. Det diametralt modsatte Standpunkt er det, der indeholdes i Kravet om obligatorisk Dødsstraf: at enhver Drabsmand skal bøde med Livet, Liv for Liv! uden Hensyn til Motiver, psykologiske Forudsætninger eller ydre Omstændigheder; det er selve Forbrydelsen, der skal straffes, uden modificerende Hensyn til Forbryderen. Denne Opfattelse fandtes i adskillige gamle primitive Samfund, men nu, saa vidt jeg har opfattet, almindelig forladt. Det første Standpunkt hører sammen med en yderst følsom Altruisme, det